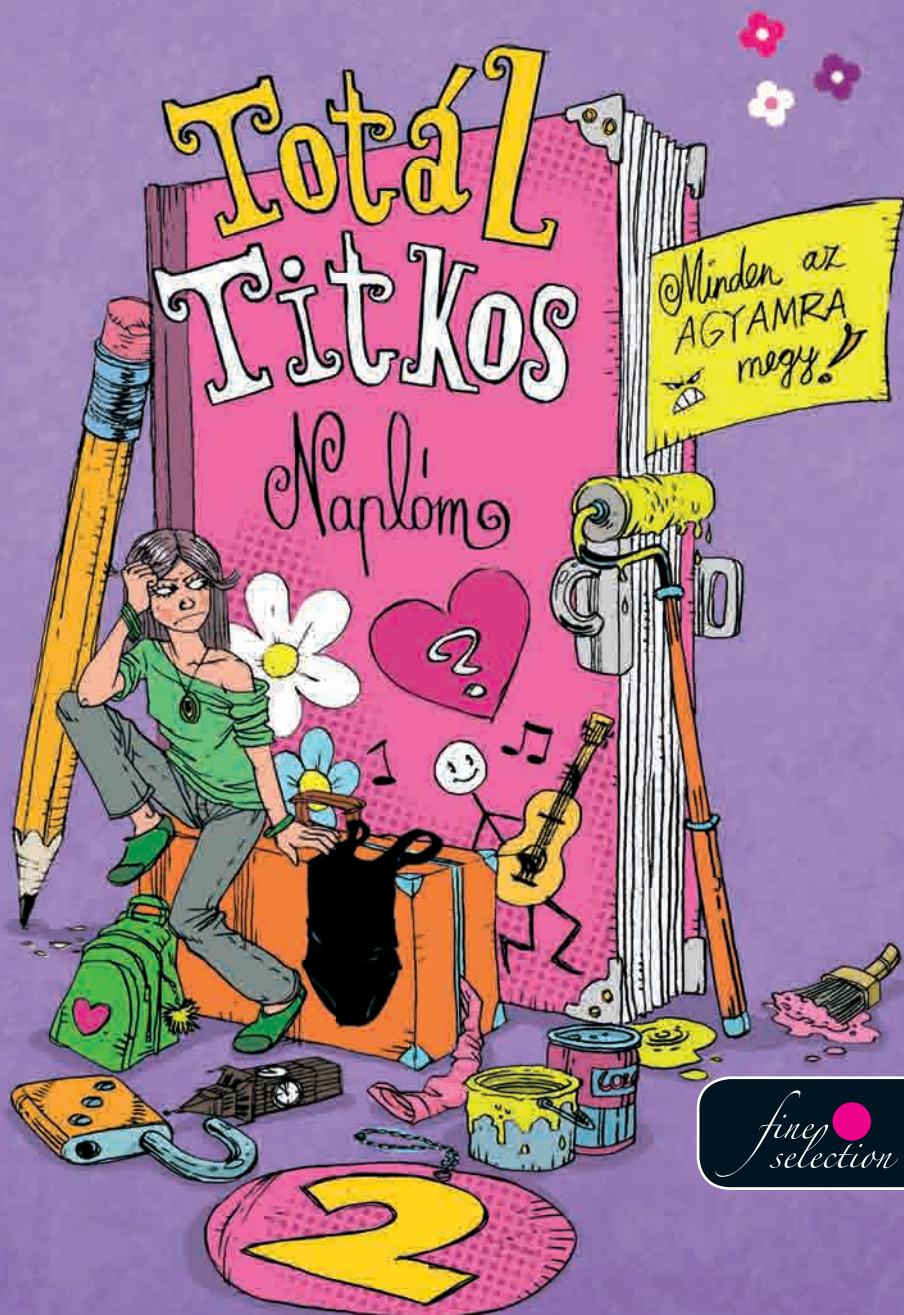

Marie Desplechin

Totál Titkos Naplóm

*fine
selection*

Marie Desplechin

Totál Titkos Naplóm 2.

Minden az
AGYAMRA
megy!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

*Kim Leforestier-nek és Violette Platteau-nak
hálám és szeretetem jeléül.*

OKTÓBER

Élet a nagyiéknál

Október 2.

Semmi.

Október 3.

Semmi.

Október 4.

Semmi. Mintha valakinek szülinapja lenne ma. De kinek? Ha az embernek egyetlen barátja sincs, minek vesződjön szülinapi dátumok megjegyzésével?

Október 5.

– Elég legyen a duzzogásból! – szólt rám anya. – Az agyamra mész.

– Nem is duzzogok. Nem az én hibám, hogy nincs miről beszélgetnünk.

Majd tovább taperolt egy fej salátát a zöldségmosó edényben. Döbbenet, mennyit el tud molyolni azzal, hogy jeges vízben

löttyköl egy szerencsétlen kerti salátát. Van, hogy eltűnődöm, mit is várnak valójában az embertől a szülei? Eszmecszerét zöldségekről?

– Emlékeztetnélek rá: te kérted, hogy a nagyszüleidhez költözhess!

– Nem volt nagy kihívás. Örültetek, hogy végre megszabadulhattok tőlem.

Mire kikapott egy jókora salátalevelet a vízből, és üvöltve meg rázta az orrom előtt.

– Állandóan csak nyafogsz! Betelt a pohár! Ne is lássalak itt tovább!

– Azt már nem! Nem teheted ki a szűrőm. Még három napig itthon vagyok ebben a házban.

S már repült is felém a salátalevél. Mögötte anya vérvörös keze, a mögött pedig dühöngő és nem kevésbé vörös ábrázata. Víz fröcscent minden irányba, épphogy csak hátrálni tudtam egy lépést.

– Hé – tiltakoztam –, háborúzunk vagy mi?

A salátalevél végül mégiscsak a képemben landolt. Annyira eldurvult a helyzet, hogy el is húztam a csíkot a konyhából. Nem volt más választásom. Sosem lehet tudni, meddig fajulnak a dolgok. Először csak egy salátalevél, utána pedig meg sem állunk a rakétatámadásig.

Mikor becsuktam az ajtót, még hallottam anyát egymagában nevetgélni. Ez a nő közveszélyes. Félek itt hagyni a hűgomat és a nővéretem. Ki tudja, mi lesz velük, ha én magam mögött hagyom ezt a poklot?

Október 6.

Kifaggattam Jessicát, hogy szép emlékei vannak-e a nagyiék-nál töltött időszakról.

Elvégre ő már tapasztalt e téren. Tavalý ugyanis ők fogadták be a nővéremet és a kilyukasztott nyelvét, amikor Jessica a család üldöztetése elől menekült. Tíz napot töltött a védelmük alatt, mielőtt visszaküldték volna az ellenséges közegbe.

– Baró volt – nyilatkozta Jessica.

Az a baj a nővéremmel, hogy nem valami gazdag a szókincse. Komoly kihívást jelent, hogy egy szemernyit is érdekfeszítő társalgást folytasson vele az ember két másodpercnél hosszabb ideig.

– Milyen értelemben baró?

– Hát baró. Tök baró.

Mintha egy delfinnel beszélgetnék. Noha a delfinek állítólag mondatalkotásra is képesek.

– Légy baró csaj, Jessica! Mondj egy példát!

– Hát a Milupa. A Milupa szívószállal tök baró volt.

Ennyit sikerült kihúzni belőle.

Négyszavas szókincs és kajálással kapcsolatos emlékek.

Vajon én is kiérdemlem majd a Milupát?

Október 7.

Ha arra gondolok, hogy két nap múlva költözök, sírni volna kedvem. Vagy épp ugrálni örömben. Nem tudom eldönteni. Azon emberek közé tartozom, akik sosem tudják, hogy épp oltári izgatottak vagy oltári boldogtalanok. Az életem az oltári bizonytalanságok Mount Everestje.

Október 8. – dél

Ma reggel óta roppant figyelmes vagyok a többiekkel. Adtam egy puszit anyának, majd később a reggelinél apa is kapott egyet. Pedig nem ismerek visszataszítóbb dolgot annál, mint sápatag,

ágytól gyűrött, mosdatlan és ébredezőfélben lévő embereket pusztogatni. Még a tesóimnak is jó reggelt kívántam egy mosoly kíséretében. Mindenki kedvesen fogadta. Rabul ejtette őket újdonsült előzékenységem varázsa. Odáig vannak értem. Sosem vetemednének arra, hogy elküldjenek arra a bizonyos helyre, ez nem is kérdés.

Október 8. – este

Nem szeretem a besameles endíviát. Egyáltalán minek besameles endíviát főzni épp szombaton, rejtély... Sokáig tart elkészíteni, ráadásul bűn rossz. Miért nem eszünk inkább sajtos tésztát, mint minden normális család? Anya nem tűri a bíráló megjegyzéseket a főztjét illetően. Becsületbeli ügyet csinál belőle. Na és hol végzi anya becsülete? Hát az endíviában! Ez azért vicces, nem?

Ezúttal apa zavart ki az étkezőből. Ebben a családban egy szót sem szólhat az ember anélkül, hogy ki ne tegyék a szűrét.

Október 8. – valamivel később

Nem tudom elhinni, hogy holnap este már nem a saját ágyamban fogok aludni. Szegény kis ágyacskám, olyan pihe-puha és hívogató vagy, annyira szeretlek! És most elválasztanak tőled a kegyetlen szülők meg egy rettenetes telefonszámla.

Október 9.

Kedves kis naplóm, már csak te maradtál nekem a régi életemből. Te meg a telefonszámla.

Hát tényleg megtették. Anyáék az imént deponáltak a nagyinál és a nagypapinál. Pontosabban: anyáék az imént taszítottak a

mélybe az említett helyen. Egy zsák szennyes ruha vagyok, amit beadnak a mosodába. Egy kétes tisztaságú, útban lévő csomag. Még a nagy is levertnek tűnt, amikor ajtót nyitott. Lehorgasztott fejjel léptem be a házba. A folyosót a dalai láma és más titokzatos, anonim, többnyire szakállas öregemberek portréi díszítik. Mint-ha valami ósdi kolostor küszöbét léptem volna át. Én voltam az üldözött lázadó, a nagy pedig a kérlelhetetlen börtönőr szerepét töltötte be.

A bőröndömet bevonszoltam abba a hajmeresztő, lazacrózsaszín szobába, amit megmagyarázhatatlan módon vendégszobának neveznek. Soha senki nem látott benne egyetlen vendéget sem, ami nem is csoda. Ugyan miféle vendég lenne hajlandó egy full lazacrózsaszín szobában aludni (lazacrózsaszín tapétával, lazacrózsaszín ágytakaróval, lazacrózsaszín lámpaernyővel)?

Leheveredtem az ágyra anélkül, hogy levetettem volna a kabátomat. Órákig meredtem a plafonra, arra várva, hogy a föld megszűnjön forogni. Végül aztán a Kérlelhetetlen Börtönőr megnyitott a szobába.

– Isten hozott, kincsem! – mondta azzal a derűs mosolyával az arcán. – Itt és most kezdetét veszi az új életed.

Ugyan mit kellene reagálnia az embernek egy efféle eszement megjegyzésre?

– Ez a szoba halszagú.

Nagy erre egy szót sem szólt.

Finoman visszacsukta rám az ajtót, és magamra hagyott. A rab fokozatos megtörése mellett döntött. Egyáltalán nem biztos, hogy sikerrel jár. Ezen a terepen nem. Az idegháború egy kicsit azért az én asztalom is. Elvégre mégiscsak az unokája vagyok. Legalábbis míg valaki az ellenkezőjét be nem bizonyítja.

Október 10.

A fogvatartóim megtagadják tőlem a Milupát. Mikor kértem tőlük, gonosz mosoly ült ki az arcukra.

– Nem való az már egy ilyen nagylánynak, nem gondolod?

– Igen, de Jessica...

– Jessica le volt sérülve.

– Dehogysis, csak a nyelve!

– Ezt mondom én is. Át volt döfve a nyelve.

– De hát még mindig át van.

– Tudom, de akkor szegénykémnek tisztára be is volt dagadva.

– Ez azt jelenti, ha Milupát akarok, fel kell hogy dagadjon valamim?

– Úgy valahogy, kincsem! De azért jól gondold meg előtte!

Teszek rá.

A zsebpénzemből veszek magamnak egy cumisüveget, és kész.

Október 12.

A nagyfi nem szíveli a gabonapelyheket. Túl zsírosak, túl édesek, túl amerikaiak. Átkutattam az egész konyhaszekrényt, és sehol egy doboz. Reggel kenyérszeleteket pirít, amiket lelkiismeretesen megken vajjal, mielőtt feltornyozza őket a nekem szánt csésze tea mellé. Nem szeretem a teát. A szeletelt kenyérnek poríze van. Egész nap szörnyen levertnek éreztem magamat. Azt hiszem, elvonási tüneteim vannak. Hiányzik a zsír, a cukor és Amerika.

Nincs elég merszem, hogy bemenjek egy gyógyszertárba cumisüvegért. Attól tartok, hogy a gyógyszertáros felhívja a nagyit, és felnyom nála.

Október 13.

A telefont egy vaskos, garantáltan elpusztíthatatlan kábel köti a talapzatához. Fekete, hatalmas és ronda. Tuti, hogy egy vagyont adott érte a zsidvásáron. Ilyen telefonkészüléket ugyanis hótziher, hogy már a középkor óta nem gyártanak.

Az igazi gond mégis az, hogy az étkező kellős közepén trónol nagypapi karosszéke mellett. Márpedig nagypapi ritkán mozdul ki a karosszékéből. Úgy is fogalmazhatnánk, hogy abban él. Minden tiszteletem az övé, de úgy tengeti napjait, akár egy vén eb. Alszik, olvas, tévézik. Az ideje fennmaradó részében pedig szépen átül a foteljéből a székére. Ez rendszerint az étkezések idejében történik, amikor mindenki más is asztalhoz ül.

Nem igazán értem én ezt a nyugdíjba vonulás dolgot. Miért törvényszerű, hogy az emberek egy bizonyos kort elérve már semmit se csináljanak? Ezzel az erővel akár rögtön kórházba is dughatnánk őket. Egy jól működő társadalomban mindenkinek dolgoznia kellene. Nem csak a fiataloknak, az időseknek is. Nem feltétlenül sokat, csak egy kicsit. Naponta legalább egyszer kikászálódhatnának a foteljükből. Mindenki elégedett lenne: egyesek azért, mert mozoghatnak, mások pedig azért, mert hozzáférhetnek a telefonhoz.

Hacsak nem indítom be a tűzjelzőt és evakuálom a helyet, aligha lesz rá esélyem, hogy a készülék közelébe kerüljek. Viszlát, Julien, agyó, szerelmem!

Október 13. – később

A nagyapám a karosszékében olvas, a nagyfi pedig a konyhában dudorászik. Éjjelente rémálmok gyötörnek.

Október 14.

Busszal járok. Húsz percembe telik, hogy reggelente beérjek a suliba. Esténként azonban csaknem két óráig tart a hazaút. Már nem is tudom, mit találjak ki, hogy húzzam az időt tanítás után. Futó ismerősök után leskelődöm. Megvárom azokat, akik később végeznek. Még az osztálytársaimmal is megpróbáltam beszélgetésbe elegyedni. Ha így folytatom, a végén még a tanáraimmal is szóba állok. Abnormális, hogy mennyire társasági ember lettem. Valaki szólhatna az iskolaorvosnak.

Október 15.

A nagyfi feje egy pillanatra kitisztult. Feltűnt neki, hogy valami nem stimmel. Azzal a lendülettel azonban sajnos vissza is tért a jól megszokott állapotába. Ahelyett, hogy értelmes kérdéseket tett volna fel („Miért vagy ilyen boldogtalan, kincsem?”), idióta javaslatokkal állt elő:

- Van kedved keresztretjvényt fejteni, kincsem?
- Van kedved eljönni velem bevásárolni, kincsem?
- Van kedved megtanulni palacsintatésztát készíteni, kincsem?

Az ilyen idióta kérdéseknek megvan az az előnyük, hogy különösképpen nem kell magunkat a válasszal fárasztani.

– Nem, nem és nem.

Itt megjegyezhettem volna, hogy amihez kedvem lenne, az a Milupa, de már nem volt türelmem, hogy egy újabb erkölcsi prédikációt olvassanak a fejemre. Úgyhogy itt véget is ért a társalgás. Nagyfi tovább dudorászott, én pedig a szobámba menekültem. Vagy ezer évvel később előmerészkedtem, és hármasban megnéztük a *Fort Boyard* – *Az erőd* című műsort. Egyvalaki a karoszekékben, ketten a kanapén ülve. Amikor elindultam lefeküdni,

könnyes volt a szemem, a térdem rogyadozott, és vagy kilencven-
évesnek éreztem magam. A nagyszüleim fertőzőek. Időskori vég-
elgyengülésben fogok meghalni, mielőtt megismerném a szerel-
met. Valakinek regényt kellene írnia az életemről. Szomorú tör-
ténét lenne, annyi szent!

Október 16.

Nagyieknál az életem olyan eseménytelen posvány, hogy tisztára felvillanyozódtam a gondolattól, hogy a régi otthonomban ebédeljek. Végre egy kis pezsgés. És anya legalább nem dudorászik.

Mikor beléptem a régi lakásba, ami egykor az otthonom volt, már mind a négyen úgy vártak rám, mint a koca körül sürgölődő kismalacok, kíváncsiságtól fénylő arccal. Tekintetük rólam a nagyira vándorolt, majd rólam a nagypapira, és vissza...

Elmondom őszintén, mit gondolok: aggódtak és szégyelltek magukat. Tudom jól, mit szerettek volna. Azt, hogy a nyakukba ugorjak és körbepusztalgassam őket. Azt, hogy a nagyfi elmesélje nekik, milyen imádni való is vagyok, és hogy milyen jól mennek a dolgok a mi csodás új életünkben. Azt szerették volna, hogy a száműzetésem megváltoztasson, és kedves kislány váljon belőlem. Azt szerették volna, hogy megbocsássak nekik, és mind boldogan éljünk tovább.

Nos, hát, erről szó sem lehet.

Sorry, drága barátaim! Én nem vagyok az a kezesbárány-fajta.

– Sziasztok! – vetettem oda nekik, és senkinek sem adtam puszit.

A folyosó végére siettem, és felemeltem a telefonkagylót.

– Halló, Lola?

Október 18.

Egy dolog igaz: a távol töltött idő olyan dolgokra döbbsent rá, amelyeket az ember korábban nem is sejtett.

Például arra jöttem rá, hogy remekül megvagyok a családom nélkül. Egy egész hétig színüket sem láttam, és mégis olyan, mintha soha el sem váltam volna tőlük.

A család örökre szól.

– Ne tömd magad kenyérrel evés előtt! – pirított rám apa, miközben diszkrétan elmajszoltam néhány falat kenyeret a sültre várva.

– Lehetnél egy kicsit kedvesebb is a nagymamával! – súgta oda anyja.

– Ahhoz, hogy valaki elnyerje az érettségi bizottság dicséretét – kérdezte Sophie aggódalmaskodva –, mindenből ötösre kell vizsgázni, vagy lehet egy négyesünk is??

Jessica kereste a szavakat, mit is mondjon.

De nem maradt ideje, hogy megtalálja őket, mert csengettek. Úgy pattant fel a székéből, akár egy rakéta, hogy ajtót nyisson. Döbbenet: a július 14-i visszataszító pasi volt! Nem lett szebb nyár óta. Jessica be sem mutatta senkinek, csak megpuszilta, és köszönés nélkül lelépett vele. Ha belegondolok, hogy még engem vádolnak faragatlansággal... Hát ezt nem hiszem el.

Nem hiányzik a családom. Az egyetlen, aki hiányzik, az Lola. Legyen bár szerelmes egy olyan srácba, aki fél éve még amolyan bátyféle volt számára, Lola akkor is Lola. Ráadásul itt lakik a szemközti házban.

Ha Jessicának joga van felállni az asztaltól, hogy dobbantson egy ilyen förtelmes pasival, akit senki sem ismer, akkor engem

sem tarthat vissza semmi, hogy lelélceljek a barátnőmhöz, akit mindenki ismer.

– Akár pert is indíthatsz ellenük – közölte velem Lola, amikor felvázoltam neki a helyzetemet. – A szülőknek nincs joguk csak úgy ejteni a gyerekeiket.

– De hát nem is ejtettek. Csak a nagyiék nyakába varrtak. Vagyis: nemcsak hogy foglalkoznak velem, hanem ráadásul ezt négyen is teszik. Ha beleszólok, a végén még én leszek a hibás, meglátod.

Lola egy hosszú perc erejéig gondolkodóba esett.

– Lépj olajra! Azzal jól megleckézteted őket.

Lehet, hogy nem ez a csaj találta fel a spanyolviaszt, de el kell ismerni, hogy vannak pillanatok, amikor megcsillantja a zsenilitását. A délután fennmaradó részét az akció megszervezésével töltöttük: melyik napon, hány órákor, hol rejtőzzek el, mit fogok enni, hogyan tárgyalok majd. Túl sok a kulcsfontosságú kérdés. Persze mondanom se kell, egy fia válasz nincs rájuk. Annyira belemerültünk a dologba, hogy anyának fel kellett hívnia, menjek haza. A nagyszüleim már indulásra készen vártak.

Máris eljött az idő, hogy visszatérjek abba az irtózatosszobába. Hogy a fene vinné el!

– Még visszatérünk a témára jövő vasárnap – javasolta Lola.

– Miért nem inkább szerdán?

– Kizárt! Szerdán Marceau-val randizom.

Üdv ismét a valóságban! Ez a frenetikus csaj csak másodsorban az én barátnőm, elsősorban ugyanis majd megveszik egy magas, barna hajú, puha ajkú srácért. Erős késztetést éreztem, hogy lekeverjek neki egy pofont, de visszafogtam magamat. Mikor az

embernek csupán egyetlen szövetségese van az életben, érdeke, hogy kesztyűs kézzel bánjon vele.

– Akkor vasárnap! – böktém ki végül, majd csomót kötöttem a nyelvemre, hogy a többi mondandómat megtartsam inkább magamnak.

Október 20.

Reggeltől estig másra sem gondolok, mint a szökre. Szerfelett jóleső gondolat. Ha nem figyelek oda, hajlamos vagyok még dudorászni is. Nagy titra sejt valamit, mert a szeme sarkából figyel. Ha akar, ijesztően tud hasonlítani Bigyó felügyelőre (mondom ezt azoknak, akik elég idősök hozzá, hogy emlékezzenek rá).

Ma reggel is lecsapott rám, miközben épp néhány rakás porizű pirítóst tömtem magamba.

– Úgy látom, már jobban vagy, kincsem...

– De még mennyire! – vágtam rá, és már fel is pattantam az asztaltól, hogy rohanjak a buszhoz.

Szégylem magamat, amiért orvul hátba támadom drága nagyanyámat, aki csakis szeretetteljes érzelmeket táplál irántam. Képmutató szörnyeteg vagyok.

Október 25.

Nagypapi volt, aki szólt nekem:

– Aurore! Telefon! Téged keresnek!

Telefon! Hihetetlen! Egy másodperc leforgása alatt meggyőztem magamat, hogy biztos Lola az: lekoptatta Marceau-t, és felhívott, hogy találkát beszéljen meg velem szerda délutánra. Örület, hogy a képzelet mennyire meg tud szépíteni dolgokat, mielőtt a valóság porba tiporná az egészet.

– Halló?

– Halló! Én vagyok... Hogy vagy?

A szívem egyszerre olyan hevesen kezdett verni, hogy azt hittem, mindjárt kiugrik a mellkasomból a számon, az orromon vagy a fülemen keresztül.

– Julien?

– Hát igen, a nevem a legfrissebb hírek szerint még mindig a régi...

Sikerült rám bukkannia, a drága lelkemnek.

– El kell mondanom valamit. A szüleim megkapták a számlát. A telefonkészülék közelébe sem mehetek. Most is az egyik haverom mobiljáról hívlak, de csak most az egyszer. Nehezen tudlak majd felhívni.

– Írhatunk is egymásnak...

– Van számítógéped?

– A nagyszüleimnél nincs. De majd írok neked levelet.

– Klassz! Úgysem kapok soha levelet.

Mikor leraktam, eltűnődtem. Vajon megéri virtuális pasit tartani? Egy srácot, akit sosem látok, akinek semmi mondanivalója számomra, és akit még csak felhívni sem tudok. Azzal meg mire megyek?

NOVEMBER

Szertefoszlott szerelem

November 1.

Száműzetésem a nagyszülőkhöz némi előnnyel is bír: idén elmarad a halloween. Nagyi hadat üzent a gabonapelyheknek ÉS a halloweennek is. Közel s távol mindent utál, ami amerikai. Kíváncsi vagyok, az amcsik erről vajon mit gondolhatnak. Tuti tövig rágják a körmüket idegességükben. Ami nagypapit illeti, ő még soha nem is hallott a halloweenről. Ez nem meglepő egy olyan fazon esetében, aki amúgy sem nagyon hall már semmit. Következésképp tehát nem kell végignézniem, ahogy az a tökfej Sophie valami rendkívül leleményes módon töknek álcázza magát. Kiderült, hogy az életnek a paranoiás süketek körében nem pusztán csak hátulütői vannak.

November 5.

Elvesztettem Julient. Úgy, ahogy az ember egy kívénhedt ebet veszít el. Még csak azt sem mondhatom, hogy szakítottam vele. Egyszerűen megfeledkeztem róla. Bizonyos értelemben megspóroltam egy szakítólevelet. A szörnyű valóság mégis az, hogy nem

is volt mit elszakítani. Elég volt semmit sem tenni. Különben is: egy olyan srác, aki felhív azért, hogy elmondja, többé nem fog felhívni, ne várjon semmit egy olyan lánytól, aki még arra sem képes, hogy megírja neki, hogy többé nem fog neki írni (tudtok követni?). Érdekelne, vajon leesik-e neki, hogy már nem vagyunk együtt. Talán telepátia útján. Ó, az én drága kis szívem!

November 6.

Azon tűnődöm, miért is jártam Juliennel. Azon tűnődöm, miért is jártam Marceau-val. Nem az a baj, hogy nem vagyok szerelmes. A baj az, hogy szomorú sem vagyok. Én vagyok a jelentéktelen szerelmi történetek világbajnoka.

November 10.

A vér szerinti szüleim megkapták a telefonszámlát. Félelmetes, mennyi pénzt el lehet verni csupán azzal, hogy beszél az ember. S mindezt egy olyan pasiért, akivel már semmire sem megyek. Ekkora ostobaságot!

A nagyiékhoz való száműzetésemnek az a legnagyobb előnye, hogy így megúszom a közvetlen letolást, szentbeszédet és fenyegetéseket. Nem úgy a fizetést. Sajnos. Ugyanis megkaptam a csekket postán. Nem is volt szükség magyarázatra, felismertem a borítékon apa írását. Kösz, apu! Életem végéig sem fogom tudni visszafizetni. Más szóval: ezennel keresztet vehetek a szerelemre. Túl sokba van az nekem.

November 11.

Az egész gyászos mai napot egy ügyeletben lévő gyógyszerár keresésével töltöttem, de hiába. Az összes be volt zárva. Maradt

vagy négy, fél lábbal már a sírban lévő veterán katona a föld színén, de ezt mindenki arra használja, hogy szabadnapot vegyen ki. Első világháború, te aztán jó kis ürügyként szolgálsz mindenre.

Végül mégis találtam egy nagy, zölden világító keresztet és egy unatkozó gyógyszerértárost.

– Jó napot! – mondtam. – Egy cumisüveget kérnék.

Mivel nagyon égett a képem, előregörnyedtem. Hevesen kutatni kezdtem a nadrágzsebemben, hogy előhalásszam a megmaradt aprópénzemet. A gyógyszerértáros áthajolt a pult felett, hogy lássa, mit művelek. Rugó módjára felegyenesedtem, ő pedig hátrahőkölt.

– A kisöcsémnek lesz! – üvöltöttem.

– Az üzlet végében, az ajtó mellett, jobbra a bemutató állványon! – üvöltötte vissza a gyógyszerértáros.

– Köszönöm! – kiabáltam válaszul.

Ezzel véget ért az ordítózás, és rávettem magam az állványra. Kiválasztottam a legolcsóbb cumisüveget, ami érthető módon egyben a legocsmányabb is volt: egy átlátszó cső, amire torz kacsákat festettek. Igazi atomrobbanás utáni nindzsa kacsákat: hat lábbal, sugárzó mosollyal és fogakkal. Csak hogy elvegyék a kedvedet attól, hogy megidd az üveg tartalmát. Ezek után, tudván, hogy mennyi zsebpénzem van – és lesz az elkövetkező évek során –, nem volt más választásom: vagy a mutáns kacsák, vagy semmi.

– A kisöcsémnek lesz – csaptam le a pultra a cumisüveget.

– Tudom, már mondta – válaszolta a gyógyszerértáros.

Az volt a benyomásom, hogy kissé goromba, ahhoz képest, hogy gyógyszerértáros. De nem kötözködtem (csomó a nyelvemre

stb.). Ez a nap nem arról szól, hogy önérzeteskedjek, és megint cumisüveg nélkül térjek haza. Már így is épp eléggé strapás volt nyitott gyógyszerháza találni.

– Tudja, hogyan kell használni?

– Hát ahhoz nem kell orvosi végzettség. Beletöltöm a lötytyöt, és szopni kezdem. Tud más lehetőséget?

A gyógyszerháza felvonta vékonyra szedett szemöldökét. Fölényeskedő mosoly ült ki az arcára.

– Azt hittem, a kisöccsének lesz.

– A kisöccsémnek IS lesz!

– Akkor gondosan öblítse ki két használat között!

– Bízhat bennem! Nem szívesen kapnék el valami nyavalyát.

Megszámoltam a kezemben lévő pénzt. Milupára már nem futotta. Kifizettem a méregdrága, sugárfertőzött cumisüveget, és emelt fővel távoztam a gyógyszerházból. Csak azért, mert fehér köpenyt viselnek, a gyógyszerházosok azt hiszik, bármit megengedhetnek maguknak.

November 12.

Beugrottam a vér szerinti szüleimhez, hogy köszönjek nekik. Egy szó sem esett a telefonszámláról. Ahogy zsebpénzről sem. Kénytelen leszek koldulni az utcán.

Nem is rossz szakma ez a gyógyszerészet.

Hozzáférésük van az összes gyerekeknek készült termékhez, pempőkhöz, cumikhoz, cumisüvegekhez. A pelenkákról nem is beszélve. Ráadásul egyszerre tetszeleghetnek az orvos és a kereskedő szerepében. Nagy kár, hogy vagy ezer évig kell suliba járni, hogy kivegye belőle a részét az ember. Csak az a kérdés, ugyan

milyen jogcímen teszik kötelezővé azt a sok tanulást? Arra még én is képes vagyok, hogy fehér köpenyben flangáljak, és elpötyögjek a pénztárgépen.

Addig is stikában megtöltöm a cumisüvegemet, és elrejttem az ágyam alá, amikor elhagyom a szobámat. Kicsit mindig parázom, hogy nagyfi megtalálja és elkobozza. A tilosban járás generálta stressz áldozatául estem.

November 13.

Az én elbűvölő Lola barátnőm átugrott, hogy meglátogasson. Vasárnap. Amikor ágyban is maradhatott volna, hogy egész nap tévézzem. Ilyen az igaz barátság, amely a távolság és a lúzer pasik ellenére is töretlen. A nagyszülők szokásos üdvözlése után elvontunk a szobámba. Lola fintorogva nézett körül.

– Bizarr egy szín. Hogy tudsz itt élni? Olyan, mint a penészes krumplipüré.

Ez a Lola valami szenzációs! Annyira érzékeny és csupa szív. Ez a megjegyzés olyan jólesett, hogy sírni tudtam volna. Képzeld csak magad Robinson Crusoe bőrébe aznap, amikor összehozza a sors Péntekkel. Csórikám már időtlen-idők óta senkivel sem találkozott... és akkor egyszer csak jön egy fazon, akivel végre szóba elegyedhet.

Minden egyes alkalommal, amikor Robinson vagyok, magamra maradva a világban, Lola az én Péntekem.

Keblemre, én megértő Péntekem!

– „Penészes krumplipüré”? Az valami borzalom! Szerintem „lazacrózsaszín”.

– „Lazacrózsaszín”? Az még rosszabb!

Meg kellett vitatnunk, melyik rosszabb a másiknál: a lazacrózsaszín vagy a penészes krumplipüré. A vita végére egyhangú döntés született: a „lazacrózsaszínhez” képest, ami egyértelműen visszataszító és ocsmány, a „penészes krumplipüré” szinte mutató. Lola apukája gyakran a mosogatóban felejtí a mosatlan edényeket. Amikor egyszer két hétig otthagytá a krumplipürét, az rózsaszínű lett. Ez tudományos tény. Legalább ma is tanultam valamit. Hála Lola jó öreg apukájának! Bezzeg az én hitvesi kapcsolatban élő és tisztaságmániás szüleim körében kizárt, hogy a krumplipürével kísérletezzünk. Most komolyan: ha annak idején az én őseim lettek volna Pasteur, a kémikus bőrében, én bizony elpatkoltam volna veszettségben. A szüleim a tudomány esküdt ellenségei.

– Penészes krumplipüré. Ez embertelen bánásmód! – állapította meg Lola. – Mikor fogsz megszökni? Időben szólnod kell, hogy mindent leszervezzek.

November 14.

Azon merengek, vajon egy igazi szökevénynek a suliból is lógnia kell-e. Nem jöttem rá a válaszra.

Pedig egész nap ezen törtem a fejemet.

– Elkalandoztunk, Aurore? – vont kérdőre Ancelin matekóra végén.

Mivel már csak öt perc volt hátra kicsengetésig, őszintén feleltem neki. Először is azért, mert jobban szeretek igazat mondani. Másodszor pedig azért, mert egy lelkileg ép tanár nem dob ki egy diákot az óráról öt perccel kicsengetés előtt.

– Igen, tanárnő!

– Kifelé! – vágta rá Ancelin.

Közölnöm kellett volna vele, hogy totál lökött, de túlságosan lekötött, hogy összepakoljam a holmimat. Nem foglalkozhatok egyszerre mindennel.

Odakinn az ajtó közvetlen közelében maradtam, meghúzva magam két fogas között. Aurore, a láthatatlan lázadó. Igazi bravúrnak számít ugyanis meglógni a szadista igazgató elől, aki fel-alá járkál az épület folyosóin.

Mikor megszólalt a csengő, a gonosz kis törpék, más néven az osztálytársaim, elhagyták a termet sanda pillantást vetve rám (sosem tudom, hogy utálnak vagy félnek tőlem, könnyen lehet, hogy mindkettő).

Mikor már épp követni készültem őket, Ancelin elcsípett a karomnál fogva.

– Mi van veled, Aurore?

Vicces kérdés pont egy tanártól, nemde?

– Semmi, tanárnő!

Úgy tett, mintha ez igazi válasz lenne, és olyan hosszan meredt rám, hogy azt hittem, ott helyben elájulok. Vagy egy órával később aztán végre megszólalt:

– Az osztályismétlés miatt vagy ilyen búvalbélt?

– Nem, tanárnő.

Ennek ellenére fürkésző tekintettel tovább vizsgálgatott, mintha valami földön kívüli idegen vagy egy kortárs művészeti alkotás lennék.

Bizonyára látta, hogy elég rossz passzban vagyok – lángvörös vagy éppen falfehér ábrázattal –, mert egyszerre elengedte a karomat. Sebtében el is iszkoltam.

„Búvalbélelt”. Ez azért állati bizarr egy kérdés volt. Főleg egy tanártól. Nyilvánvaló, hogy Ancelin teljesen zizi. Azért remélem, leáll a megfigyeléssel, mert totál kikészít vele.

November 14. – valamivel később

– Elkalandoztál, kincsem?

Hangzott el az Amerika-fóbiás nagyimtól még aznap este vacsoránál. Ezek most akkor sejtenek valamit, vagy mi?

November 15.

Az a benyomásom, hogy az emberek olvasnak a gondolataimban. Talán átlátszóvá vált a koponyám. Már gondolkodni sem merek, nehogy megtudják, hogy szökni készülök. Önvédelemből inkább nem gondolok semmire. Döbbenet, de sokkal nehezebb nem gondolni semmire, mint gondolni valamire. A semmi mindenekfelett áll. Mindig is sejtettem.

November 16.

Vagy nonstop tévézek, vagy nonstop tanulok. Egy olyan lány számára, aki képtelen szerelembe esni, nincs más mód arra, hogy ne gondolkodjon. Ma inkább a tévére esett a választásom.

Először egy kibeszélőshow-ba botlottam. A műsorvezető rendszerint rémes embereket hív meg, és rémes kérdéseket tesz fel nekik rémes közönség előtt. Ez az alapszabály, és ezzel mindenki elégedett. A televíziózás csodája.

Ma egy férfi és két nő volt a vendég (egy fiatal meg egy öreg), olyan szexisek, akár az állatkerti hiénák. Már csak a ketrec és a rács hiányzott. Összefoglalnám a vitát: a pasas azt állítja, a fiatal nőbe szerelmes, de közben lefekszik az idősebbikkel (aki a

fiatal édesanyja). A fiatal nő azt mondja, nem örül, hogy a pasija lefekszik az anyjával, akit aztán mindennek elmond. Az idős nő viszont bevallása szerint szórakoztatónak találja, hogy a lánya pasijával hál, és aztán ő is mindennek elmondja a lányát. Végül pedig mindhárman ordítózni kezdenek egymásra, és elmondják egymást mindennek, miközben a közönség kurjongatva tapsol.

Épp vacsora előtt adják ezt a förtelmet. Az jutott eszembe, mázli, hogy nincs kisöcsém. Nem repestem volna az örömtől, ha együtt nézi velem. Jobban örültem volna, ha egy ócska, mutáns kacsás cumisüveget szopogat a szobájában, miközben a *Babart* olvassa. De szerencsére csak az én süket öreg nagypapim volt ott velem. Halkan hortyogott a foteljében.

Tévézés közben felmerült bennem a kérdés, miért fekszenek le az emberek egymással. Ugyanis vagy totál gyötrelmes, vagy irtóra szánalmas az egész. Nem látom, mi értelme. Akkor már jobb nélküle.

A jelentéktelen szerelmi történetek világbjajnoká talán kihúzzhatja magát alóla. Aminek a jó oldala az, hogy elkerüli a gályarab életét. Másrészt viszont kellemetlen, mert lemond arról, hogy benne legyen a tévében. Egyszer lefeküdjek majd valakivel, vagy sohase: ez az én szörnyű dilemmám.

Utána következett a híradó. Nagy vonalakban összefoglalva: a világon valahol mindig háború dúl. A felrobbanó emberek mindenütt ugyanúgy robbannak fel. Mintha mindig ugyanazok lennének. Komoly erőfeszítést igényel arra gondolni, hogy minden alkalommal más emberekről van szó, más robbanásról, másnak a vérééről és mások ordibálnak körülöttük.

Másfelől ezúton közlöm mindenkivel, hogy a jégtakaró már nem sokáig húzza. Ez a jéghegyekkel, éghajlattal és az egész

körülötte lévő cirkusszal kapcsolatos legutóbbi nemzetközi konferencia legújabb közleménye. Mi lesz akkor a pingvinekkel?

Ha lenne egy kisöcsém, kikapcsoltam volna a tévét.

Bármit, csak a pingvineket ne! Szegény pingvinek.

Annyira le vagyok lombozva!

Jöhet a cumisüveg, utána pedig a csicsikálás.

November 19.

Szokásos heti látogatás a vér szerinti szüleimnél. Egy szál zsebpénzt sem kaptam. Egy szót sem váltottunk. Szemlátomást a pingvinek senkit sem érdekelnek.

November 22.

Ancelin, már megint. Szavamra, üldöz engem. Ezúttal az óra elején támadott le.

– Semmit sem csinálsz, nyitott szemmel alszol. Ez így nem mehet tovább!

Teljesen lesokkolt. Ki hallott már olyat, hogy kora reggel nekiesnek a diákoknak, amikor azok még félálomban vannak? Ez nem kóser.

– Beszélni akarok a szüleiddel.

– Az nem lesz egyszerű. Nem szeretne inkább a nagyszüleimmel beszélni?

– Hogy jönnek ide a nagyszüleid?

– Náluk lakom, amióta anyáék kipenderítettek otthonról.

– Hogy micsoda?

Tíz hosszú percre gyilkos pillantással meredt rám.

– Ebben az esetben kérd meg a nagyanyádat, hogy nézzen be hozzám. Minél előbb, annál jobb.

Haladéktalanul fel kell hívnom Lolát. A tervezett szökés aktuálisabb, mint valaha.

November 23.

Megvártam, amíg a nagyiék lefekszenek. Akkor aztán lábujjhegyen beosontam a nappaliba. Egy díszpárna alá bújva felemeltem az őskori telefon kagylóját, hogy tompítsam a zajt... Micsoda nyomor! Nincs mobilom, de még csak arra sincs pénzem, hogy vegyek egy telefonkártyát. Én vagyok a lány, aki tisztára a középkorban él. Már csak a facipő meg a rüh hiányzik.

Még szerencse, hogy Lola apukája akkor fekszik le, amikor mások már kelnek. Imád éjjel egykor cseverészni. Egész éjjel odatelefonálhatok (de délelőtt soha). „Csókollak, nagylány, már adom is Lolát!” – ezt szokta mondani, és ez olyan klassz, még ha a gondolat, hogy az éjszaka kellős közepén egy legalább negyvenéves pasas csókolgat, inkább lehangoló.

– A matektanárom találkozni akar a nagyival. Hol tudok elrejtőzni?

– Csak átcuccolsz hozzám, és kész! – ajánlotta fel Lola.

– Persze, aztán öt perc múlva már mindenki tudni fogja, hol vagyok. Ezt költözésnek hívják, nem szökésnek.

– Majd elrejtelek a cselédszobában a hatodikon.

– Na és apukád?

– Neki nem szólunk róla.

– És a sulival mi lesz? A suliból is lógnom kell?

– Talán nem. Már így is elég meleg lesz a helyzet a családdal...

– De így, ha nyakon akarnak csípni, elég, ha megvárnak a sulielőtt!

Hallottam, hogy Lola gondolkodóba esik. Nem nehéz. Mindig fújtat az orrán át, amikor gondolkodik.

– Akkor majd csak a szünetben fogsz megszökni.

– Nem fogom megvárni vele a nyarat!

– A téli szünetben, tökfej!

– És addig mit csinálók?

– Szépen összeírod a követeléseidet.

– És a nagy-tanár találkozóval mi lesz?

– Hagyd a csudába! Mit akarsz, mi történjen veled még? Már így is nyakig benne vagy. Na, most már mehetünk aludni?

Ráhagytam. Jól fejbe kólintott, ahogy azt mondta, nyakig benne vagyok. Egyáltalán nem ugyanaz tudni dolgokat, mint hallani, amint a szemedbe mondják. Főleg nem az éjszaka kellős közepén a kanapé díszpárnája alatt.

Az az átok telefon. Nem csak akkor csap zajt, mikor felveszem a kagylót, de akkor is, amikor leteszem. Még szerencse, hogy a nagyszüleim dobhártyája vasbetonból van.

November 25.

Az események felgyorsulnak.

Ancelin december 2-án találkozik a nagyival. Azon tűnődöm, ki fog nyerni. Felteszem a telefonszámlámat a nagyira.

November 28.

Összeírni a követeléseimet, ez ám a kemény meló! Konkrét javaslatokkal kell előállni, és hát az a baj, hogy a pingvinek megmentésén kívül lövésem sincs, mit lehetne beleírni. Ugyan mit kérhetnék? Még szerencse, hogy majd egy hónapom van felkészülni. Lolának igaza van: a szökés elsősorban szervezés kérdése.